

חַת־ת לַיּוֹם חֲמִישִׁי פְּרָשַׁת תְּרוֹמָה ו' אָדָה ה'תשפ"א

מעונינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / חֲמִישִׁי

ה' אומר למשה כיצד להכין את המחיצה בתוך המשכן. מחיצה, שתפריד בין הקדש לבין קדש הקדשים. היא צריכה להיות תואמת לכסוי הראשון של המשכן, עושים אותה מחוטים צבעוניים, ויש עליה דגמה של הפרובים. המחיצה תלויה על 4 עמודי עץ מצפים בזהב, יהיו להם ווי זהב. הוויים יחזיקו מוט שעליו המחיצה. בתחתית המוטות יהיו קפסאות כסף. אחרי שיתלו את המחיצה, בני ישראל צריכים להניח את הארון במקום המתאים. הארון הוא הדבר היחיד שהיה בקדש הקדשים. בחלק "הקדש" בני ישראל צריכים להניח את השלחן, המנורה ומזבח הזהב (מזבח הקטרת) שטרם למדנו עליהם. בני ישראל יבינו גם וילון שיהיה "הדלת" של המשכן, כמו המחיצה. עליו להיות תלוי על מוט שמחבר ל 4 עמודי עץ מצפים בזהב, עם קפסאות נחשת למטה.

תְּהִלִּים / יוֹם ו' לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ל"ה- ל"ח

אחד הפסוקים בפרק ל"ה (הראשון מפרקי התהלים של היום) נכתב "כל עצמותי תאמרנה", ומשמעותו- שכל הגוף שלנו משבח את ה'. (אומרים פסוק זה בסיום "נשמת כל חי" מידי שבת. האם אתם מכירים את הנגון על מלים אלו?) לומדים מפסוק זה שאדם צריך להתנועע בעת הלמוד, התפלה וקריאת התורה. הבעל שם טוב ממשיל על כך משל: באשר אדם חס ושלום טובע, הוא מתנועע ככל יכלתו כדי להציל את עצמו. כך גם בתפלה, אנו מנסים להציל עצמנו מן הגלות שהנשמה מרגישה כשהיא נמצאת בתוך הגוף.

תְּנִיָּא / פֶּרֶק ל"א (ו' אָדָר שָׁנָה פְּשוּטָה)

בתניא היום לומדים על החלק הבא של התבוננות עליה למדנו בשני הפרקים האחרונים בתניא.

בְּאִמְצָעוֹת יְשׁוּם דְּרָךְ הַחֲשִׁיבָה הַזֶּה, אָדָם יִכּוֹל לְשַׁבֵּר אֶת הַגְּאוּהַ שֶׁל יֶצֶר הָרַע וְכֵן יִכּוֹל לְעַבֵּד אֶת ה' בְּרָאוּי.

אַחֲרֵי שְׁחֹשְׁבִים עַל כָּל הַדְּבָרִים שְׁגוֹרְמִים לְאָדָם לֵהִיֹּת בְּעֵנְוָה, מִבְּחִינִים שְׁנִמְצָאִים בְּעֶצֶם רְחוּק מִה' וּמֵהַדְּרָךְ בִּהּ הוּא רוֹצֵה שְׁנֵהִיָּהּ. אָבֵל זֶה רַק מִצַּד הַגּוֹף וְהַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית!
אֲנַחְנוּ יְהוּדִים! לְכָל אֶחָד מֵאֲתָנוּ יֵשׁ נִשְׁמָה שֶׁהִיא חֵלֶק מִה'! יֵשׁ בְּלִבְנוּ רַחֲמָנוּת עַל הַנִּשְׁמָה שֶׁתְּקוּעָה בְּתוֹךְ גּוֹף נְחוּת שְׂבָזָה. מְרַגִּישִׁים צָעַר עַל הַנִּשְׁמָה עַד שְׂרוּצִים לְעֲשׂוֹת מִשְׁהוּ לְסִיעֵ לָהּ.
זוּ מִטְרַתְנוּ לְעִזּוֹר לְנִשְׁמָה לְהִתְחַבֵּר לָהּ בְּאִפְסָן בּוֹ הֵיִתָּה לְפָנֵי שְׁנִכְנָסָה לְגוֹף, עַל יְדֵי לְמוֹד תּוֹרָה וְקִיּוּם מִצְוֹת וּבְמִיחָד תִּפְלָה בְּעִבּוּדָה, כִּי בְּמֵהֶלֶךְ הַתִּפְלָה הַנִּשְׁמָה יִכּוֹלָה לְצַאת מִגְלוּת הַגּוֹף.
הַדְּבָר גּוֹרֵם לְשִׁמְחָה רַבָּה, שֶׁזֶה הַזְדַּמְנוּת לְחַבֵּר אֶת הַנִּשְׁמָה לָהּ בְּאִמְצָעוֹת תּוֹרָה וְעִבּוּדָה.

הַיּוֹם יוֹם / ו' אָדָר

הֵיִתָּה וְהַיּוֹם יוֹם נִכְתָּב בְּשָׁנָה שֶׁהִי בִּהּ שְׁנֵי חוֹדְשֵׁי אָדָר (שָׁנָה מְעַבְרָת) נִלְמַד שְׁנֵי קְטָעֵי "הַיּוֹם יוֹם" מִדֵּי יוֹם!
ו' אָדָר א - הַרְבֵּי רַש"ב אָמַר, זוֹהִי מַעֲלָה נִפְלְאָה וְדָבָר מִיחָד שֶׁה' מְזַכֵּה מִיִּשְׁהוּ לְהַרְגִּישׁ בְּאִמְתּוֹ שֶׁהֵם רוֹצִים לְעֲשׂוֹת מִשְׁהוּ טוֹב וְלְדַאֵג לַיהוּדֵי אַחֵר אֲפֵלוּ יוֹתֵר מִמָּה שֶׁאֲכַפֵּת לָהֶם עַל עֲצָמָם.
לְעֲצָמוֹ, אָדָם יִכּוֹל לְמַצֵּא סְבוּת שְׂאוּלֵי לֹא מְגִיעַ לוֹ שְׂדָבָרִים יֵהִי קִלִּים יוֹתֵר אוֹ טוֹבִים יוֹתֵר, אָבֵל אֵינְנוּ יִכּוֹלִים אִף פְּעַם לֹמַר זֹאת עַל יְהוּדֵי אַחֵר - כִּי אֲנִי רוֹצִים שֶׁתִּמְיָד יֵהִי לֹא הַכִּי טוֹב שֶׁיִּכּוֹל לֵהִיֹּת.
ו' אָדָר ב' - יִשְׁנָם שְׁנֵי דְבָרִים שְׂאוּמְרִים עַל הָאִפְסָן שֶׁבּוּ נוֹצֵר סֵפֶר הַתְּנַיָּא

1. הָאֲדָמוֹ"ר הַזְקֵן יַעֲץ לְחִסִּידִים בְּיַחֲדוּת בְּמִשְׁפָּחָה עֶשֶׂר שָׁנִים וְאַז כָּתַב אֶת הַתְּנַיָּא, אֲנָשִׁים הֶעֱתִיקוּ אוֹתוֹ אָבֵל הִיוּ בּוֹ טְעִיּוֹת רַבּוֹת לְכֵן הָאֲדָמוֹ"ר הַזְקֵן הִדְפִּיס אוֹתוֹ.
 2. הָאֲדָמוֹ"ר הַזְקֵן הַקְּדִישׁ עֶשְׂרִים שָׁנָה לְכָתַב אֶת סֵפֶר הַתְּנַיָּא וְדִיק בְּכָל מִילָה . רַק אַז הוּא אִישׁר לְהֶעֱתִיק אוֹתוֹ כְּדֵי שְׂאֲנָשִׁים יִכּוֹלוּ לְלַמַּד מִמֶּנּוּ , וְכֹאֲשֶׁר הִתְרַבּוּ הַטְעִיּוֹת, שָׁלַח אוֹתוֹ הָאֲדָמוֹ"ר הַזְקֵן לְהַדְפָּסָה.
- הַצְמַח צָדֵק אָמַר שֶׁרֵאֵשׁ הַשָּׁנָה הָרִאשׁוֹן בְּחִיָּוִי, הָאֲדָמוֹ"ר הַזְקֵן אָמַר מֵאִמֵּר חִסִּידוֹת עַל מַה שְׁלוּמְדִים בְּשִׁלְשֶׁת הַפְּרָקִים הָרִאשׁוֹנִים שֶׁל סֵפֶר הַתְּנַיָּא.

סֵפֶר הַמִּצְוֹת / מִצְוֹת עֲשֵׂה צ"ח

הַמִּצְוָה הַיּוֹמִית, **מִצְוֹת עֲשֵׂה צ"ח**, הִיא שְׂמֵאֲכָלִים אוֹ מִשְׁקִים יִכּוֹלִים לְהִטְמָא. יֵשׁ לְקַיֵּם אֶת הַהֲלָכוֹת הַנוֹגְעוֹת לְאִפְסָן שֶׁבּוּ הֵם נְטִמָּאִים וַיִּמָּה יֵשׁ לְעֲשׂוֹת לְגַבֵּי זֶה.

רַמְבַּ"ם / הַלְכוֹת טְמֵאָת אוֹכְלִין פְּרָקִים א', ב', ג'

בְּרַמְבַּ"ם הַיּוֹם לּוֹמְדִים כִּי צַד הַמֵּאֲכָלִים וְהַמִּשְׁקִים נְטִמָּאִים
פְּרָק א' - רַק מֵאֲכָל שְׁנִרְטַב בְּעִבְרָ בְּסוּגֵי נוֹזְלִים הַמְּפָרְטִים, יִכּוֹל לְקַבֵּל טְמֵאָה.

1. מִיָּם
2. טָל
3. שֶׁמֶן
4. יָיִן

5. חלב

6. דם

7. דבש

הרמב"ם מלמד אלו דברים אינם נחשבים למאכל ולמשקה ולכן אינם יכולים לקבל טמאה, כגון תבלינים.

פרק ב'- בפרק הזה מספרות ההלכות על צמחים או בעלי חיים הנטמאים. תוך כדי שהצמח גדל הוא אינו יכול להטמא, כשבעל החיים חי, המזון אינו טמא עד שימות.

פרק ג'- לומדים על כוונה - אם החלטנו על משהו שהולך להיות מאכל ושנינו את דעתנו, האם זה עדיין יכול להטמא?

דרכי החסידות / אהבת ישראל

אם אדם התנהג שלא כראוי, אין זה אומר שצריכים להסתכל על זה.

הרבי מסביר זאת באמצעות ספור מהתורה-

אחרי המבול נח נטע גפנים. הוא הכין מהם יין והשתכר. כאשר אנשים משתכרים, הם לא חושבים כמו שצריך ועלולים לעשות דברים שהם לא יעשו בשום מצב אחר. נח לא היה צנוע וככה הוא נרדם באהל שלו.

אחד מהבנים של נח, נכנס לאהל, ראה זאת והלך לקרא לאחיו שיבואו לראות. אבל שני הבנים האחרים עשו משהו בנוגע לזה, הם הביאו כסוי לאבא שלהם והלכו כשפניהם מופנות אחורנית כדי שלא לראות.

התורה מוסיפה לספר, שבגלל זה הבן הראשון וכל הדורות שלו קבלו קללה והאחים האחרים קבלו ברכה. היהודים מגיעים מאחד האחים האחרים.

הרבי מלמד על פי זה, מה עלינו לעשות אם רואים משהו לא טוב אצל אדם אחר שאותו אנו יכולים לתקן. אנו לא צריכים להסתכל על הרע שבאותו אדם, אלא לעשות משהו לגבי זה. כמו שהאחים הלכו והפנים שלהם מופנות אחורנית. (וכמו שלמדנו, הרע שאנו רואים אצל אנשים אחרים, הוא פשוט השתקפות של דברים שלנו).

אפילו אם זה משהו שאיננו יכולים לתקן, עלינו להיות זהירים במעשינו. אנו צריכים לא להסתכל על החלק הרע שבאדם ובטח לא לספר על כך לאנשים אחרים. אנו יכולים להשתמש בכח של אהבת ישראל שלנו, ורק להתמקד בטוב תוך שאנו עושים כמיטב יכולתנו לשפר את מה שנתן לשפר.

תפלה / נפילת אפיים

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה צפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

שלושת הקטעים הראשונים של תחנון הם ודוי, י"ג מדות הרחמים ונפילת אפיים. (אומרים פרק כ"ה בתהלים כאשר המצח שעון על הזרוע). מכופפים את הראש ומסתירים את הפנים עם הזרוע.

אחד הדברים שזה מוכיח הוא רעיון מסירות נפש, שמוכנים לתת את נפשנו לה'.

הפסוק הראשון של פרק כ"ה מתחיל במלים "לדוד אליך ה' נפשי אשא". האדמו"ר הזקן מסביר בתניא שזה מראה שיהודי רוצה שכל הכחות שלו יהיו קשורים לה'.

המחשבות והמלים יהיו קשורים למחשבות ומלים של ה' באמצעות למוד תורה. ההתנהגות שלו

תהיה קשורה להנהגתו של ה' על ידי התנהגות טובה לאחרים. אמירת הפרק הזה מסייעת שהלמוד וגמילות החסדים אחרי התפלה יהיו בכונה הראויה - להיות קשורים לה' ולקיים את רצונו.
(ראה תנ"א פרק מ"א ואגרת התשובה פרק י')